

V+KINGEVENNER

ILD OG SVÆRD

Skrevet af Peter Gotthardt
Illustreret af Kristian Eskild Jensen

★ ★
Alvilda
★

TUE

er flygtet fra sin landsby.
Han har en livlig fantasi.

TROFAST

følger børnene
i tykt og tyndt.

BERA

kommer fra
et andet land.
Hun har sin gode bue.

OTTAR

er stukket af
fra en bondegård.
Han har gode kræfter.

”Åååh!” stønnede Tue. ”Lad mig dø i fred!”

Han hang halvvejs ud over rælingen på et skib. Det gyngede op og ned på det urolige hav. Da skibet tog et nyt dyk, snørede hans mave sig sammen igen. Koldsveden sprang frem på hans pande. Han klamrede sig til rælingen med begge hænder, mens de sidste rester af hans morgenmad røg ned i vandet.

Bera og Ottar stod og holdt øje med ham.

”Pas på, du ikke falder over bord,” sagde Ottar.

”Hvordan går det?” spurgte Bera.

Tue stønnede bare som svar.

”Jeg anede ikke, man kunne blive så søsyg,”
sagde Ottar til Bera.

”Sådan er der nogle, der har det,” sagde Bera.
”Ikke mig, heldigvis.”

Nu kom Trofast luntende. Trods sine fire ben

havde hun svært ved at holde balancen på det gyngende skib. Hun satte sig ved siden af Tue og peb lidt.

”Godt, Trofast,” mumlede Tue. ”Du er den eneste, der har lidt medlidenhed med mig.”

En frisk blæst drev skibet sydpå i det smalle farvand mellem Jylland og Fyn. Over masten kredsede en flok måger rundt og udstødte skarpe skrig.

Skibet var lastet med korn, tørret fisk og skind. Ejeren hed Sune. Han var både købmand og skipper. Han havde lovet at tage de tre børn og deres hund med til Hedeby, hvor han ville sælge sine varer.

Nu kom han hen til Tue med en træspand, han lige havde fyldt med havvand.

”Her, knægt,” sagde han. ”Skyl munden, og pjask koldt vand i hovedet. Så får du det bedre. For resten er der mad nu, hvis I er sultne.”

Der var tre mænd i skibet foruden Sune. En af dem blev ved styreåren for at holde skibet på rette kurs. De to andre satte sig sammen med Sune og børnene.

Der var en saltet sild og en humpel brød til hver og en dunk med tyndt øl til at skylle maden ned med.

Tue skulle ikke nyde noget. Han gav Trofast sin sild.

Skibet skar sig ind i en stor bølge, så saltvandet stænkede ind over stævnen.

”Det går jo strygende,” sagde Sune. ”Vi er fremme ved Hedeby i morgen, hvis vinden ikke skifter. Og hvis vi ikke bliver overfaldet af vikinger.” Han tog en slurk øl og fortsatte: ”For to år siden gik det galt. Jeg blev standset af tre skibe med bevæbnede mænd. De røvede hele lasten. Men jeg beholdt i det mindste livet og mit skib. Det er ikke alle, der er så heldige.”

Fra skibet kunne man se land til begge sider. Jorden var ved at blive grøn igen efter den lange vinter. De første blade havde vist sig på træerne. Et sted steg der røg op fra en fjern landsby.

Pludselig pegede Ottar og sagde: ”Der ligger nogle skibe inde i bugten.”

”Er det handelsskibe eller krigsskibe?” spurgte Sune og rejste sig med et sæt.

Styrmanden skyggede for solen med en hånd over øjnene.

”Det er langskibe, der kan sejle hurtigt,” sagde han. ”Et af dem har kongens mærke i toppen af masten.”

”Så er det kongens flåde,” sagde Sune. ”Et held for os. De er på udkig efter vikinger. Kongen vil gerne holde sine farvande fri for sejlene røvere.”

Solen var efterhånden kommet langt ned i vest. Blæsten var taget til, og bølgerne slog mod skibet med høje klask.

”Vi må finde et sted at ankere op for natten,” sagde Sune. ”Jeg sejler ikke i mørke, når havet er så uroligt.”

